

ellas. Nemmad ei teadnud pühhapäwa õnnistamisest, agga ello waewa ja murret tundsid nemmad, kusi kässo ei leidnud. Klaus sündamest tõusid wahhest nisuggused mõtted: Ma waewan ennast päwad ja ööd, agga minno käsfi ei käi parremine kui murreto wenna käsfi.

„Kule, armas naene“, ütles temma jälle ükškord, „ma ollen rahha kokko pannud, et same kaks sığga osta; so wend saab ühhega läbbi; Anna hoiab kokko ja on hoolik.“ — „Jah“, wastas Kadrina, „Kristohw ei tahha muud kui leiba ja sola; sega ta on wägga rahhul.“ „Sa kes teab, kusi tulles“, ütles Klaus, „Kristohw kullutab pool wähhem leiba jahho kui meie; meie wallatumad lapsed ei ja ial kül, nende kõhhud on täitmata.“ — „Ei olle immeks panna“, wastas Kadrina, „Anna kedab ennamiiste iggapääw leent; jahho leem ehk kartuhwliid ei maksa poolt sedda, mis leib maksab.“ „Eks sünagi ei wõi enam keta“, ütles jälle Klaus; „kati

ja te kui Anna teeb: Keda enam, ühela enam; teised aiawad parremine läbbi kui meie, et ennast kül surnuks waewame ja pahhandame.“ Kadrinal olli ka se tahtmine, ja nemmad wõtjid monned asjad maias teiwisi seada.

Agga mis aitab uus lap wana rie peäle? Keik nende ello olli tühhine ja ilma õnnistamata, sest et jummalakartmata ollid, ja kui ello parrandamine ei sünni sündame põhjast, ei kahhitsemisest egga meleparrandamisest, siis ei maksa middagi. Agga Kristohwri ükšlik meel lotis ikka weel; temma palwed läksid tullisemaks, ja Jõsanda armo nõu olli, rahho sata neile rahhotumate hingedele. „Et nemmad kül ei tahha, nemmad peawad Mo jure tulles.“

Ühhel pühhapäwal enne suurt Riistipäwa hüüdsid kellad jälle waljo heälega, agga ei Kadrina egga Klaus sanud tulla. Klaus olli wodi peäl, silmad kinni ja raskeste hingades, käed rippusid lodwast mölle-